

ΕΤΟΣ 62ον

25 Μαΐου 2014

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 21 (3182)

ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΑΝ ΣΩΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΗ ΜΑΣ

Στή σημερινή ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί αδελφοί, αναφέρεται τό θαῦμα τῆς ἴασης τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ ἀπό τόν Κύριο. Στήν ἐρώτηση τῶν μαθητῶν του γιά τό ποιός εἶναι αἰτία πού γεννήθηκε τυφλός, αὐτός ἢ οἱ γονεῖς του, ὁ Χριστός ἀπάντησε πῶς κανείς ἀπό τοὺς δύο δέν εὐθυνόταν, ἀλλῆ ἀὼς ὄργανο τῆς θείας Οἰκονομίας, ὁ τυφλός καλεῖται νά δείξει στοὺς ἀνθρώπους μέσα ἀπό τό θαῦμα αὐτό, ποιός εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός.

Ἐπῆλασε πηλό ὁ Χριστός ἀνακατεύοντας τό σάλιο του μέ τό χῶμα καί θυμίζοντας μας μέ τήν «ἐντυπωσιακή» αὐτή ἐνέργειά του τήν πλῆσση τοῦ Ἀδάμ. Ὡς ἐκ γενετῆς, ὁ τυφλός εἶχε ἄδειες τίς ὀφθαλμικές του κόγχες. Μέ τήν πράξη αὐτή τοῦ Χριστοῦ νά ἐπιθέσει στό σημεῖο τῶν ἀνύπαρκτων ματιῶν του πηλό, χαρίζει Αὐτός δύο μάτια στόν τυφλό, δημιουργώντας τα ἐκ τοῦ μή ὄντος, ἀφοῦ τόν στέλνει πρῶτα νά πλυθεῖ στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ. Ἀλλῆ καί μέ τό νά θέσει πηλό στή θέση αὐτή, καθιστᾷ ἱκανό τόν τυφλό νά συνειδητοποιήσει πόσο ἄσχημο καί ἀνυπόφορο εἶναι γιά κάποιον νά μήν ἔχει τό φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἡ στάση τῶν Ἰουδαίων

Ἡ στάση τῶν Ἰουδαίων δέν ἀποτελεῖ κάτι τό καινοφανές. Ὁ φθόνος πού αἰσθάνονταν γιά τήν ἀνερχόμενη δημοτικότητα τοῦ Χριστοῦ τοὺς ὠθησε νά περάσουν τόν τυφλό καί τοὺς γονεῖς του ἀπό μιά ἀτέλειωτη βᾶσανο ἀνακρίσεων, σέ σημεῖο νά θέλουν νά τόν κάνουν νά αισθανθεῖ καί ἔνοχος πού ὁμολογοῦσε τόν εὐεργέτη του, τόν Ὅποιο πάντως στό τέλος ἀξιώνεται νά προσκυνήσει. Ἡ τυπολατρία, ὁ φθόνος, ἡ ἀπιστία, τό μίσος, ὁ πηληγμένος ἐγωισμός, ἄνετα διακρίνονται στή συμπεριφορά καί τήν ἐπιχειρηματολογία τους. Στούς γονεῖς τοῦ πρῶτον τυφλοῦ εὐκόλα διακρίνει κανείς τόν φόβο τοῦ νά μήν ξεχωρίσουν, νά μήν παραδεχτοῦν Αὐτόν πού ὀφθαλμοφανῶς εὐεργέτησε τό παιδί τους, τόν φόβο νά ἀρνηθοῦν τό ἰουδαιοφαραισαϊκό κατεστημένο, μέ τό ὅποιο εἶχε ἔρθει

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. θ' 1-38)

Τό φῶς τοῦ κόσμου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ῥαββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἕως ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, φῶς εἴμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν, ἔπτυσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται, ἀπεσταλμένος. Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἤλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον, ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν; Ἄλλοι ἔλεγον· ὅτι οὗτός ἐστιν. Ἄλλοι δὲ ὅτι ὅμοιος αὐτῷ ἐστίν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν· Ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνεώχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Ἄνθρωπος, λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπέ μοι· Ὑπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, καὶ νίψαι. Ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος, ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστίν ἐκεῖνος; Λέγει· Οὐκ οἶδα. Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ Σάββατον, ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέωξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι, πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω. Ἐλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἐστί παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἀμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν· ὅτι προφήτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἠρώτησαν αὐτούς, λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν, καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν· ἢ τίς ἠνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε· αὐτὸς περὶ ἐαυτοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἤδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον· Ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον, ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀμαρτωλὸς ἐστίν. Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Εἰ ἀμαρτωλὸς ἐστίν, οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα ὅτι, τυφλὸς ὦν, ἄρτι βλέπω. Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· Τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Εἶπον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκοῦειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; Ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτόν, καὶ εἶπον· Σὺ εἰ μαθητῆς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί. Ἥμεῖς οἶδαμεν, ὅτι Μωϋσεὶ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν. Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστίν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἶδατε πόθεν

ἐστί, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἶδαμεν δὲ ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει· ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῆς ᾗ, καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῆ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἤνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου. Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν. Ἀπεκρίθησαν, καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὄλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω. Ἦκουσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὐρών αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἐώρακας αὐτὸν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ, ἐκεῖνός ἐστιν. Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

σέ ἀνοικτὴ ρήξη ὁ Χριστός. Παρέμειναν τελικὰ «μέλη τῆς συναγωγῆς». Θυμίζει ἡ στάση τους πολλοὺς χλιαροὺς σημερινούς χριστιανούς, πού φοβοῦνται ἀκόμη καὶ τὸν σταυρό τους νὰ κάνουν, μὴν τυχόν καὶ θεωρηθοῦν ἀπὸ τὸ σύστημα «ὀπισθοδρομικοί»!

«Νοῦς ὀρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει»

«Νοῦς ὀρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει», εἶναι μιά φράση γνωστὴ πού σημαίνει ὅτι ὑπάρχει ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος τοῦ ἀνθρώπου, οἱ πνευματικοὶ του ὀφθαλμοί, μὲ τοὺς ὁποίους, ὁ ἄνθρωπος ἀξιώνεται νὰ ἀτενίζει τὸ νοητὸ φῶς, τὸ φῶς πού ἀξιώθηκε νὰ δεῖ καὶ ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός, μαζί μὲ τὸ αἰσθητὸ φῶς πού τοῦ χαρίστηκε. Καὶ τὸ νοητὸ αὐτὸ φῶς, αὐτὴ ἡ νοητὴ ὄραση καὶ ἀκοή εἶναι ὁ Χριστός.

Ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἕνα εὐγλωττο καὶ ἀξιόμιμητο παράδειγμα. Ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἕνα εὐγλωττο καὶ ἀξιόμιμητο παράδειγμα. Ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἕνα εὐγλωττο καὶ ἀξιόμιμητο παράδειγμα. Ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἕνα εὐγλωττο καὶ ἀξιόμιμητο παράδειγμα. Ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἕνα εὐγλωττο καὶ ἀξιόμιμητο παράδειγμα.

Φῶς ὁ Χριστός

Φῶς ὁ Χριστός, πού ἀποκαλύπτει τὰ ἄδηλα καὶ κρύφια τῆς ψυχῆς μας καὶ ἀποκόπτει τὴν ἁμαρτία, ὅταν τοῦ ἐπιτρέπουμε νὰ εἰσέλθει μέσα μας καὶ νὰ τακτοποιήσει τὴν ἐσωτερικὴ μας ἀκαταστασία. Πρὶν ὅμως, λέει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ἐνῶ τὸ Φῶς αὐτὸ ἦρθε στὸν κόσμον, ἀγάπησαν τὸ σκοτάδι, ὑπογραμμίζοντας τὴν αἰτία: «ἦν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰ ἔργα» (Ἰωάν. 3,19). Πράγματι, ὁ πονηρὸς καὶ ἀμετανόητος ἄνθρωπος ἐλέγχεται ἀπὸ τὸν Χριστό καὶ ἀπὸ ἐκείνους πού πιστὰ τὸν ἀκολουθοῦν, στοὺς ὁποίους ἔδωσε τὴν ἐξουσία νὰ γίνουν «τέκνα Θεοῦ» (1,13).

Μέσα στὴ θεία Λειτουργία εἶναι πού ὁ ἄνθρωπος παίρνει τὸ φάρμακο τῆς ἀθανασίας, συμμετέχοντας στὴ μετάληψη τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Νηστεύει, προσεύχεται, ὁμολογεῖ τὰ βασικὰ σφάλματά του, προετοι-

25 Μαΐου 2014: ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
«Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ». Ἡ γ' εὗρεσις τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου
καί βαπτιστοῦ Ἰωάννου (850).
Ἦχος: πλ. α' – Ἑωθινόν: Η' – Ἀπόστολος: Β' Κορ. δ' 6-15 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. θ' 1-38.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 1 Ἰουνίου, τῶν ἁγίων 318 Πατέρων.
Ἀπόστολος: Πράξ κ' 16-18, 28-36 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιζ' 1-13.

μάζεται. Ἐπιπλέον, ὁ Χριστός ὡς ἄλληλ γεύση, ὡς ἄλληλ ζωὴ καὶ ὡς ἄλληλ ὄραση καὶ ἀκοή εἰσέρχεται στή ζωὴ του, ἐκεῖ πού δέν τό περιμένει, «κεκλισμένων τῶν θυρῶν», ὅπως τότε. Καί ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται σέ κάθε ἕναν πού θέλει νά μετανοήσει. Αὐτός θά τρέξει στήν Ἐκκλησία γιά νά θεραπευθεῖ. Ἐκεῖ θά συναντήσῃ τόν Χριστό, ἐκεῖ τόν στέλνει ὁ Χριστός, ὄχι ἀλλοῦ. Γι' αὐτό καί τόν ἐκ γενετῆς τυφλό τόν ἔστειλε στήν κοιλυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ νά πληθεῖ, καί ἀφοῦ πλύθηκε, ἐπιστρέφοντας ὁ τυφλός διαπίστωσε ὅτι ἐβλήπε.

Ἡ κοιλυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ εἶναι ἡ ἁγία μας Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Στό σημεῖο πού βρισκόταν, ὑπῆρχε κῆπος πού διαρρεόταν ἀπό ποτάμι καθαροῦ νεροῦ πού πῆγαζε ἀπό τά ὄρη Σιών. Κῆπος χαρίτων πού διαρρέεται ἀπό τά ζωντανά ὕδατα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας καί μέσα σέ αὐτήν κάθε τυφλός πνευματικά, μετανοώντας, βρίσκει τό ἀληθινό Φῶς, τόν Χριστό μας, ἀγαπητοί ἀδελφοί.

Ἄρχιμ. Ε. Τ.

Μητρ. Χαλκίδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ (ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ)
Ο ΟΣΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΡΩΣΟΣ
(σχῆμα 19x26 ἑκατ., σελ 568)

Ἡ πολυτελής τετραχρωμὴ νέα ἔκδοση, ἀναφέρεται στό συναξάρι τοῦ Ὁσίου, στό ἱερό Λειψανό του, στήν ἐορτή του, στόν ἱερό Ναό του καί στά θαύματά του. Κυκλοφορεῖται ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, σὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Λειτουργίς: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτισις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
